

LA VIRTUT DE SER NORMALS

Sacsat l'ànim per la pèrdua d'Anfós Ramon, al faltar-nos el passat dia 15 de juny, esta Associació que sent multipersonal, també i no obstant té ànima, ha reaccionat cap a l'emoció des de la racionalitat, per a fer extraordinària la sessió del dia 14, quan tenia programada la Tertúlia Taller de prosa mensual, convertint-la en velada poètica i sentit homenage que posà en les veus d'alguns els versos del mestre, unint-nos a tots pel seu recort.

Pero com ara es recela de "lo normal" .convé que deixem testimoni a la fresca, mentres continuem en la normalitat, que fon també l'entregar el premi de "microrrelat del mig any" al guanyador que fon "LA BOMBA" i son artificier Joan A. Alapont. Enguany que hem superat notablement l'assistència de dinadors i de microrrelators, notant-se igualment la millora en la qualitat de lo que escoltàrem i ara pot jujar qui ho lligga, serà que lo normal és anar avant.

LA BOMBA

L'any 1950 feren una pel·lícula en el cine Espanya en la que uns terroristes ficaven una bomba en els sòtols d'un important edifici neoyorquí. Del nom del film no me'n recorde, pero lo cert és que estàvem tots patint mentres desactivaven la bomba. Recorde que el tècnic que fea la desactivació estava amerat de suor, des del front li chorrava una goteta que en aplegar al nas es detenia fins que n'arribava una atra, que al fer-la més grossa, caïa a terra per l'efecte de la llei de la gravetat. El rellonge anava, sense presses, marcant el temps que li quedava i faltant cinc minuts se li esvarà la ferramenta de les mans, mentres que les respiracions s'acceleraven. Dins d'un silenci sepulcral el tic-tac del rellonge marcà els últims segons, 5,4,3,2....De sobte un morral, unflant una mesura de paper la feu explotar en aquell instant. Als crits de la gent se tallà el film i s'encengué la llum, mentres que el morral fugia com una fona, seguit de l'aposegador, deixant una estesa de palmitos, sabates, bosses i atres coses, además d'alguns marejos i batistots i tinc entés que més d'un cycle menstrual es va desbaratar, trencant la seua natural puntualitat. I és que en aquell temps la gent senzilla s'identificava en els fets i els actors de les pel·lícules.....

Joan Antoni. Alapont

GORI

En un barri humil de Gandia vivia Gori, un chic que pecava de fanfarró i perdonavides presumint de valent per a donar-se importància. Be. En els pobles d'aquells temps, hi havia la costum de porfiar reptant-se per dur una cosa a cap. Bo. La nit d'ànimes o vespra de Tots Sants, estaven en un Bar, Gori, Tano i Pep, reptant-se a vore qui tenia més lleu per a anar al cementeri i pegar tres culades en la porta al temps que dien: " Calces negres, calces blanques, em jugue un duro que no m'alcances". Puix a mijanit se'n van els tres i es queden a l'aguait Gori i El Tano mentres Pep fa el respons, pega tres culades, i torna en ells. Tano fa lo propi. I quan li toca a Gori, ¡castanyetes li semblaven les dents! ¡A la tercera culà no desaparegava el cul de la porta! ¡¡¡Mare!!!, cridava mentres els atres fugien. ¡Home, amolle'm! ¡Si yo no li he fet res!, deya mentres se cagava en els pantalons... A l'endemà se'l trobaren mort d'un infart en els pantalons enganxats a un clau rovellat de la porta!

Josep Albert Aymemir i Casasús

FALSOS TELS DE DE PROGRESSISME

...empesten centres urbans emblemàtics, convertint-los en ruta de copes i algun basto o botellódrom. La barriada del Carme no és diferent a la Cava Baixa madrilenya, o a l'Estafeta pamplonica, quan toquen les tres del matí. Perque hi ha una joventut prou beguda que no té vergonya de pixar fent pareteta, contra pedres venerables. Tres pets i una bufa es tiren si algú intenta reptar-los. Era este el cas, que podia ocórrer en qualsevol carrer cèntric a on s'alterne: Un personage impúdic ben mamat, procurava allaugerar la bufeta i la bufa. En això que una dama d'abans, en vore l'escena no pogué més que increpar-lo:

-Haura-se vist... ¡¡porc!! ¡¡animal!! ¡¡Quina bèstia!!

-No...no... no es preocupe senyora...no tinga por d'ell... perque el tinc ben agarrat del coll...

P.S. Si llegim "Pixar. 25 anys de creativitat" ¿"Toys story" no farà pudor?

Vicent Ramon Calatayud

! SOM EUROPEUS!

Un canvi de nom en el contracte de l'aigua m'obliga a anar a la companyia, portant els certificats de defunció dels pares, escritura al meu nom, DNI. etc. Faig coa i en tocar-me tanda, l'empleat m'informa que, a més de lo aportat, precise una declaració que gestiona l'ajuntament. Allí nova coa i un imprés que dec omplir i fotocopiar, per a presentar-lo duplicat en les oficines a l'atra banda del riu. Presentat, de l'impressora trauen una atra fulla i en ella cal anar al banc, pagar les taxes i tornar. Problema. En el primer, només fins a les 11. Són i deù i el caixer no reconeix la meua targeta. El segon la llig mes no tenen actualisat el còdic de barres. El tercer no cobra impostos municipals. Amerada de suor per l'impotència, en el quart, finalment, pague. En el certificat, al sendemà torne a la companyia. Me toca una jove ben disposta qui, al donar-li els documents, me diu :;Si este no fea falta! Resum: Dos matins perduts i 12 euros pagats.¿Vixca la professionalitat! ¿Som europeus?

Mª Jesús Coves

UN GRILL EN L'HABITACIÓ

El reconec perfectament. Fa vora vint anys estava en Córdova. Va entrar un grill en l'habitació i es posà a fer el seu molest "cri-cri" que m'atarantava i no em deixava dormir. Vaig haver d'alçar-me. Ell es callà. Encenguí la llum. El vaig buscar. En un racó i en l'atre racó. Baix del llit, dins de l'armari... i res; em vaig tornar a gitar, i ell remamprengué el cant. I yo tinguí d'alçar-me de nou, i regirar... fins que el vaig vore, tot negre, entre la pata del llit i la paret. Respectuós per la vida salvage, vaig intentar animar-lo a que iniciara la fugida cap al balcó, que estava obert. I ell botava, i yo el seguia; el perdia, el retrobava. Per fi el vaig tindre acorralat: un botet per damunt del sòcul i ya estaria fòra. Pero es negava. Em vaig desesperar... ¡i el vaig chafar!. El remordiment per la mort del grill m'ha perseguit durant vint anys. ¿I ara una atra vegada?... Pero el seu "cri-cri" no em deixa dormir... com en aquella nit. ¡Està be, m'alçaré i ho tornaré a fer!. Em vaig incorporar en el llit, la meua mà es va dirigir instintivament al despertador... ¡i el grill callà!

Josep Furió Egea

¿I SI FÓREM DEUS?

Si fórem Deus podríem fer moltes, moltíssimes coses. Lo primer, clar, seria aplicar justícia equànim, ben de veres, i acabar en les guerres i en les malalties en lo món. Pero també, entre unes

atres facultats, tindríem la de saber lo que pensa la gent. I si des de dalt vérem una escena cridanera, nos acostaríem, baixant, i aplegaríem a percebre lo que pensen: estes tres persones, per eixemple. EL CHIQUET: ¡Me cague en tec i en el *uelo* este! ¿Qué no tenia una atra cosa que fer, que desfer-me el monyo?, en lo que me costa pentinar-me. I molt de temps que me l'ha desfet..., molt de temps. LA MARE: ¡Ai!, mira qué amorós el vellet. Se deu enrecordar dels seues netets, i per això li acaricia el cabet a mon fill. ¡Qué bonicoooo! EL YAYO: ¡Fotre!, i quines ganex que tenia... Això d'estornudar tenint tanta mucositat i no tindre cap de mocador a mà s'havia d'arreglar.

Ricart Folgado Bisbal

PARIDES EN BON ORAGE

Les panchetes en la plaja aguanten millor el pes, pero algunes ¡vaja vaja! ya floten per contrapés. Enguany la mar està llunt i alenem perfum d'asfalt, pero en som més fent conjunt per a preparar l'assalt. L'assalt a un bon dinaret entre fartera i Cultura, en un cost més chicotet pero en un menú d'altura. Uns no tenien vehícul i uns atres poqueta gana, ara els oferim l'estímul de fer colla valenciana. L'Aellva sempre ha tractat, des dels mateixos principis, de fer solidaritat i compartir "beneficis". D'un Felip molt cremador al nou Felipet el "soca", sempre patim de cremor i tire perque me toca. Un socarrat en instint digué tapant-se el penjoll, m'han deixat en lo que tinc Carles III i el quint més foll. Ya nos ha arribat el sext al que molts diran sisé, i no suponc, que sí sé, nos deixà fòra del text. I entre dolços i "bombons" nos tenen fins als collons. Ara anem de fira en fira com els llibrers rodamons, i és que el crear tira i tira com un parell de melons. No sé si escrivint açò vos done cap de disgust, pero de cor vos promet que m'he quedat ben a gust.

Aureli López

A LES DOS LA MASCLETÀ

El chic era un empleat model que tenia molt clar que fins a les dos en punt, hora en que sonava la sirena emulant al toc de fagina en els quarters, no devia d'abandonar el seu lloc de treball per cap motiu, digam insignificant. Tan sols faltaven dèu minuts, pero notava dins de sí un cert desassossec que creixia per moments. Va pensar en la necessitat urgent d'aire fresc, i sense pensar-ho dos voltes s'alçà per a obrir el finestral; la seua acció va coincidir en el primer tro d'avís, que encara sonant fallat, no deixà de fer notar el seu aroma. Tornà al seu lloc, s'assentà inquiet, no parava de mirar el rellonge, qué espau passava el temps... ¡cinc minuts encara! Sonà el segon tro d'avís, ¡contudent i perfumat!, com deu de ser. Tot seguit se va formar un chicotet tuacte entre els companyons de treball, pero Carles, abstret en lo seu, no se donà conte, i és que en la mirada fixa en les manetes del rellonge contava els segons. ¡Per fi les dos!, sonaren al temps la sirena i el tercer tro d'avís com a preludi d'un cabaç de traques esclafint. Llavors, el pirotècnic, mentrimentres apretava de valent les galtes, corria com una fona cap al lloc desijat. Sonaren dos carcasses més al temps que s'obria la porta, i en un sopols estava aponat en la trona per a escoltar el terratremol final en efecte catedral.

Manuel Lagardera

EL DIA QUE NOS QUEDÀREM SENSE REMEI

Recorde molt be el seu nom: Remei. Un nom que entre els mascles d'aquell veïnat trobava justificació, puix els feya anar darrere d'ella, buscant fruir de la seua companyia, que anava a remediare ses inquietuts. I és que ella, en les seues mirades llépoles, en sa voluptuosa forma de caminar, demanava guerra per tot arreu del barri on vaig créixer. Quàntes voltes la vaig vore en plena acció junt ad algun dels aspirants a obtindre-la! I lo bo del cas és que ningú dels dos intentava ocultar-se a la vista, tant la meua com la dels demés. No els importava en absolut que vérem lo que estaven fent. He de reconéixer que als meus amiguets i a mi nos enchisava contemplar aquella escena, tan perseguida per l'autoritat. Llàstima que un dia acabara la nostra diversió, quan uns empleats, encarregats de la gossera municipal, s'emportaren a Remei, ficant-la dins de la furgoneta destinada a tal efecte.

Rafael Melià Castelló

MICRO 10 L

Jugant junt a la barana m'esvare i caic... és un tercer pis i el parasol del bar està obert... *una*. Anant per un tauló voreta riu, no aguanta el meu pes i a l'aigua que anem..., un peixador allí al costat, oportú me llança una ret on agafar-me... *dos*. Me trobe cara a cara en "Piolin"... i no passa res... *tres*. Un gos enorme i en unes dents da pam me té acorralat, de sobte... veu una gossa molt mona i se'n va darrere d'ella... *quatre*. Vaig pujar dalt de la palmera fa cinc anys i el Llevant segueix en primera... *cinc*. Un gran camió se'n ve damunt de mi i... un bot en l'últim instant me deixa intacte... *sis*. Estic vivint ya fa un montó d'anys en un barri on n'hi ha quatre restaurants orientals... *sèt*. Si quan me facturaren les vides no m'hagueren afegit l' I.V.A... ara no estaria ací escrivint estes dèu línees... *Yo "El Gat Penat"*.

Ernest Olmos i Sabater

LA DECISIÓ ESTAVA PRESA

La decisió estava presa. Les necessitats econòmiques eren màximes i l'operació es devia tancar quant ans. ¡Vendre el Racó d'Ademús als aragonesos! ¿Pero cómo no se'ls havia ocorregut abans? La maquinària administrativa es posà immediatament a treballar. Les embaixades a Saragossa tancaren un preu que no arribava ni de llunt a l'esperat, pero que es podia donar per bo, tenint en conte "l'escassa qualitat" –en paraules del molt honorable president– de les terres que es venien. No direm que fora senzill esmenar en quatre mesos la plana que Jaume I escrigué fa 800 anys, pero els Salvadors de la Pàtria –els mateixos que l'havien afonada prèviament– conseguiren una volta més ser aplaudits per la massa enardida, mentres els discrepants ploraven les seues penes astralejant entre ells en tuguris poc recomanables. I és que ningú podia negar que, gràcies a l'estratègica venda, el Penyagolosa es convertia per fi, en totes les de la llei, en la montanya més alta del regne... El dia de la firma, en un camp de pomeres entre Torrebaixa i Castielfabip, trencà l'alba la pluja. Pero entre jotes, albadés, els himnes i la traca final, se tancà l'històric acort. Lo millor fon quan, sis mesos més tart, els geòlecs aragonesos trobaren en el denostat Racó un enorme jaciment de petròleu. Una volta més, les pedres havien parlat. Pero en València, ningú digué res. Els uns, per vergonya. I els altres... també.

Òscar Rueda

ENCHISAT PER TU

A punt d'escomençar les ansiades vacances, estic mig abatut pensant en tu, puix sé que quinze dies són molt pocs per a oblidar-te i fins hui no m'he donat ni conte de quànt te vullc. Tots els dies els dos junts, olorant el teu perfum, acaronent-te en la penombra, menjant-te a besos enmig d'eixe voler que és la passió, esvariant-me la suor per tot el cos, abraçant-te en estes mans, sentint-te ben de prop, cavalcant-te sense presses a poc a poc, des del trot fins al galop com un rossí que s'engul el vell camí, puix eres per a mi, tot un enchís, volgut coixí.

Sito Sanchis

L'EMISSORA

Un divendres per la nit en casa, avorrit, fart de la televisió i de navegar per internet, només me quedava la ràdio com a últim recurs per a distraure'm. L'encenguí escoltant en una emissora: *És tot un campeó, lo que fa ell en les mans no té nom*. Aquell comentari me causà certa intriga, ¿qué farà eixe home en les mans?, i continuí escoltant: *L'atre juga en les pilotes més sobades*. Allò era casi immoral, i encara que fora de nit no estava be escoltar açò, parlar d'eixes coses en públic, i seguia: *Quina postura tan complicada, té molt de mèrit*. Avergonyit canvií de dial pero la morbositat ya se m'havia apoderat imaginant-me la sensual escena i torní pronte a buscar-la: *¿Cóm l'ha entrat, quin animal!* ¿Qué podia pensar? Eixos tios fruint de la carnal passió i yo ací més calent que una tomaca tot el dia al sol. *¿S'ha corregut fins rebentar!* ¡Deu meu!, ¿quina classe d'emissora és esta?, pensí, quan escoltí: *Sí, senyors, gran final de partida de trinquet, Álvaro torna a guanyar a Genovés II*.

Ramiro Gómez